

LA ESQUELLA
DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

HÉROE Y MÁRTIR.

Tot de un plegat vá compareixe pels carrers de Madrid, sense que ningú l' hi preguntés ahont anava, ni de ahont venia.

Y no obstant de que res oferia de particular y era lo mateix que 'ls altres, l' endemà las trompetas de la fama proclamavan lo seu nom pels quatre punts cardinals, y Espanya, Europa, 'l mon enter sabian que á Madrid hi havia un gos, tot negre, ab una clapa blanca al pit—una especie de condecoració—que aquest gos se deya *Paco* y qu' era esquat.

¿Cóm vá adquirir la fama?
De l' única manera que s' adquireix á Espanya, es á dir, á Espanya no; á Madrid.

Entre 'ls que allá neixen y 'ls que las provincias hi envian es Madrid un plantell de aventurers ambiciosos en busca de fortuna.

No hi ha terra com aquella, ni gent més digna de una terra aixís.

Als vividors que fan de la política un ofici, y 's fican la conciencia á la butxaca, no 'ls demanéu los papers: no 'n portan cap. No 'ls pregunteu si tenen talent: per res lo necessitan.

Los basta un pit com un toro, saber buscar, ensumar, lladrar, y quan troban un ós, agafarlo.

Y l' un dia 'ls veuréu demanant la pesseta, duhent las botas foradadas y corrent errants per aquells carrers, pegant ensumada á la porta de las fondas—qu' es l' únich aliment al seu alcans—y l' endemà 'ls trobaréu vestits com uns marquesos, desempedrant carrers ab lo seu carruatje, y firmant la nómina al cap del més; y no será estrany que de progrés en progrés arribéu á veure 'ls diputats y fins seure al banch del ministeri y arrodonirse casantse ab una pubilla millonaria.

Pacos s' han vist.

¿Cóm se realisa aquest miracle?

Per una rahó climatológica y agrícola fins á cert punt.

Cada planta requereix lo seu terreno corresponent; y á Madrid la planta del *vividor* hi creix y prospera de un modo admirable.

Per aixó *Paco* vá anarhi, guiat per la finura del seu olfato.

¿Qui sab! Potser en lo lloch del seu naixement era gós de un pobre pagés y guardava la manta ó de un pastor y vigilava 'l remat. Potser lo duyan á cassar en companyia d' altres germans y l' hi feyan recorre montanyas y planuras ab dos pams de llengua fora de la boca, y sense que dels conills y las llebras que aixarpava l' hi donguessen més que 'ls óssos. Potser, per més martiri, era gos d' hostal obligat á donar voltas al

ast, recreant lo nas y la vista en la vianda posada al foch y que no 's couhia per éll.

Pero de todas maneras, en una ó altra d' aquestas ocupacions, *Paco* devia tenir horas de febre y de deliri, moments, de reflexió encaminats á examinar lo seu porvenir.

—¿Qué serás al cap-de-vall, si 't quedas al poble? Un perdut tota la vida. No esperis prosperitat, ni fortuna. Poch menjar, poch dormir, treballar molt y anarte 'n del mon, sense que ningú 's recordi may més de tú. ¿Pot concebirse una existencia més trista?

Y fent de las tripas voidas, un cor plé d' intrepides, vá presentarse á Madrid en quatre gambadas.

Feyan toros.
—¡Ah! ¡La festa nacional! vá dirse. Tot Madrid hi es. Anémse á presentar á Madrid. Veyám que tal seré rebut.

Ja es al torin. Los gossos son com los periodistas, qu' entran per tot arréu sense entrada. Ja 's passeja pèl *callejon*, ja salta al *redondel*. Lo toro l' embesteix: ¡aquestas embestidas ray! Ab un *quiebro* s' evitan. Aplaudeix lo públich: lo gos comensa á ser popular. Sortint dels toros se fica al primer restaurant que l' hi vé al pas.

—¡Paco! l' hi crida un taurómaco.
En *Paco* no espera que 'l cridin duas vegadas.

—¿Tens gana? ¿Vols un *bitteck*?
Ab la vista diu que sí, y quan l' hi serveixen ni ménos l' hi toca á las dents.

—¿Quin gos més gracios! deyan tots los del café. Y desde llavors ja havia fet la fortuna.

Paco ha sigut durant més de dos mesos l' admiració de aquell poble. Los periodistas l' hi han dedicat articles, los poetas aucas de redolins, los músichs polkas y valsos.

Paco s' ha passejat pels carrers fent festas als richs y burdant y mossegant als pobres.

Paco ha recorregut los restaurants y las fondas més importants, los cassinos y circols més aristocrátichs.

Fins un marqués vá acompanyarlo á palacio y S. M. lo rey l' hi dispensá l' honor de passarli la mà per l' esquena.

¡Ay pobre del municipal que l' hi hagués donat la bola!

Un dia en una corrida d' embolats lo toro vá agafarlo, tirantlo tres canas en l' ayre. *Paco* vá caure, y 'ls empleats del torin van durlo á l' enfermeria.

Alló no vá ser més que un petit susto. No obstant aquell dia tot Madrid s' enterava ab afany de la salut de *Paco*.

—¿Ne sortirá? preguntava una Condesa.
—Sí, senyora: lo doctor que l' ha visitat, assegura que demá podré sortir del jas.

—¡Oh! Si es aixís prometo dos ciris de lliura á la Verge de Atocha.

Fins s' assegura que al saber un ministre que *Paco* havia estat á Palacio, tractava de oferirli una direcció general.

Pero *Paco* vá mirarse á S. E. ab tó de despreci, y després d' alzar la cama de darrera, vá donar mitja volta, com si digués:

—¿Qué s' ha cregut vosté? ¡Una direcció general!... Son més altas las mèvas aspiracions.

Es inútil dir que 'l pèl l' hi lluhia, com las botas de un ministre.

Per éll tot eran glorias.

No havia de pagar lloguer de casa, ni fonda, ni sastre, ni sabater. Se l' hi obrian todas las portas, entrava en tots los teatros, era bèn rebut en tots los salons y formava l' encant y la delicia de todas las tertulias.

Havia realisat lo seu ideal. Era l' amo de Madrid. Quan tot de un plegat...

¡Oh, ingratitude humana!... Se celebrava una festa de novillos. Los joves de l' aristocracia s' exercitavan en lo noble ofici dels *vola-piès* y dels *mete-y-sacas*. *Paco* era ab ells. *Gente con gente*.

Lo primer espasa anava á despatxar á un *bitxo* y ho feya molt malament. *Paco* estava frenétich davant de tanta torpesa y tractava de donarli alguns consells. Se l' hi ficá per entremitj de las camas y 'l primé espasa...

—¡Vá caure!... S' alsa plé d' ira, y sense fer cas del pobre gos que com de costum se l' hi acostava á ferli una carícia, ab l' estoch lo traspassa de part á part.

Un crit d' horror ressoná per la plassa. Més de una duquesa vá desmayarse. Lo públich cridava plé de furor. *Paco* llansava la seva noble sanch allá en lo teatro de las sevas glorias. Fins hi ha qui assegura que la sanch de *Paco* era blava.

Aquí s' acaba l' historia.

Y nosaltres proposém que *Paco* si arriba á morir, siga enterrat ab la major solemnitat possible: que tots los gossos de Madrid siguin tenyits de negre perque vayan vestits de dol; y que al bell mitj de la Porta del Sol, ó de la plassa de Orient s' alsi un monument á la memoria de *Paco*, per exemple, admiració y estímulo de las generacions futuras.

En aquest monument podré haverhi una lápida que diga:

«Espanya por Madrid, y Madrid por el perro *Paco*».

P. K.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Entre col y col *lechuga*. Entre *Los hijos de Madrid* y *Los hijos de Madrid, Campanone*. Lo públich continúa favorint lo *Teatro Espanyol* ab la seva presencia

y las obras s' aguantan en lo cartell, estalviant feyna als revisteros.

Una noticia: la Delgado, aquella xicota tant caya, ja no forma part de la companyia. Sobre la seva desaparició s' contan moltes històries; però ¿me volen creure a mi? No miremos delgado com diria en Lluís Carreras.

La companyia d' òpera del Retiro ha arribat a las sevas postrimerias. I Capuletti et i Montecchi ha sigut una de las últimas obras que ha posat, y que per cert al públich no l' hi ha fet gaire gracia.—A benefici del mestre director van representarse més tart dos actes de Nabuco, ab aplauso.

Diumenje comensa a treballar en aquest teatro la companyia de la Marini, que disposa de un repertori notable, enriquit ab varias obras noves. No 'ns faltaran sensacions agradables.

Un dia avants, ó sigá 'l dissapte, Novedats torna a obrir las sevas portas ab la companyia cómica de 'n Mario y l' Alvarez Tubau, qu' es una compatriota nostra y la primera actris cómica ab que conta avuy lo teatro espanyol.

Vaja, que ab tant bè de Deu, los amants del art dramàtic no sabrem per quin cap girarnos.

A Massini continúan fent molt bonas entradas, a favor de la baratura.—Al Tivoli s' ha posat un' obra que ha fet molta gracia. Se titula Soy mi hijo y encare que la música es poca cosa, la lletra tè molt bona sombra.

Los aficionats a llevarse dematí, lo dia de festa ja tenen abont anar. Al Tivoli, coro de Euterpe; al Espanyol Barcino; y a Massini, La Trompeta.

Lo Circo Ecuestre no presenta aquesta senmana altra novedat que 'l debut de l' artista Miss Zulma, qu' es una amassona molt elegant.

Y hém arribat a la gran época de las banyas. Lo dia de Sant Joan y 'l diumenje següent Toros a la portuguesa; lo dia de Sant Pere y 'l diumenje que vé, toros a l' espanyola de 'n Martínez, y de 'n Laffite lidials per la quadrilla de 'n Frascuelo. De manera que a la Plassa de Toros se ha realiat en materia de corridas la unió ibérica.

Si tornan a fer corrida portuguesa no deixin de anarla a veure. La quadrilla de 'n Joseito treballa ab verdader brillo y 'l caballero portugués Bentó d' Araujo, que surt molt ben vestit y monta admirablement, clava rejones y banderillas ab una destresa admirable. Es un espectacle curiós, elegant y sobre tot barato.

De las corridas de 'n Frascuelo res ne puch dir: quan escrich aquestas ratllas, encare no s' ha fet la primera; però hi vist als protagonistas, es a dir los toros, son de lliuras, ben armats y de molta empenta.

Creguin que si 'ls duyan a Madrid, y 'ls abocaban a 'n Sagasta, ab ménos de cinch minuts farian caure 'l ministeri.

N. N. N.

REVISTA DEL MES DE JUNY.

—¡Navarro! ¡Au que vá! ¡Morica!
—¡Moro! ¡Au, arri! ¡Galan!
—Tú, tira un xich més avant.
—Home, espera't una mica...
—Mestre, vaja, ¿qué hem de fer?
¿qué 'm tinch d' estar mo tas horas?
—¿Qué tens tart?—Es clá.—Allavoras
vés a voltar y ets primer.
—Animal, ¿qué no véus, totxu,
que vaig ficat dins dels rails?
—Espera't.—Tiro 'ls caballs
y 't faig malbé tot lo cotxu.
—¿Que has de fer! Llenga, xerraire.
—¡Navarro, au! —Pataplom:
los cotxes romputs; ja hi som;
las varas ja van enlayre.
La gent fuig; creix lo combat:
l' un dels dos crida y renega;
l' altre un revólver enjega
y al rival deixa estirat.
Y un fèt que tant poch abona
dirán que a Egipte ha passat;
no senyors, lo ha presenciat
la ciutat de Barcelona.

Garibaldi ha sucumbit,
y a sa mort, pèl mon plorada,
a la Italia unificada
grandiós llegat l' hi ha cedit.
Nostres generals aixó
no ho fan may; prenen per tema
ab un ó altre sistema
descompondrer la nació
Y 'ns deixa, quan algun cau,
uniformes de mil menas,
guerras mortas ab cinquenas
y presoners fets en pau.

Bitllets de mil vells y nous,
dugas classes de cinquentas,
de cent tres de diferentas
uns molt forts y altres molt tous.
De cinquanta n' hi ha un femer,
de vinticinch a carretas,
tot aixó prou son pessetas;
pro pessetas de paper
De riquesa fém bravatas

sent com som tant pobrets tots,
y está clá, ab tants paperots
se 'ns hi amagan moltes ratas.

Aquest any las professons
han sigut a qual més magre,
y 'l Bisbe ab tot y 'l poagre
no ha perdut las ocasions;
pro aixó sí; en lo general,
que sols manciulas hi anavan,
nou capellans l' hi portavan
prendas de pontifical.
Fins fora de Barcelona;
lo vaig veure a Sant Andreu
portant tot lo curs, a péu,
la custodia ell en persona.
Després dirán que no tè
idea proteccionista;
que ho diguin saastre, modista
sabater, barbé y ceré
Lo mateix are que avants
formo part d' aquells que creuhen
que en las professons s' hi veuhen
tant sols trampas y jégants

Quan no podia esperarse
per lo molt que 's va aplassá,
un gran Centre Catalá
fá poch que vá inaugurar-se.
S' ha proposat protegir
nostra regió ben volguda,
prestantli en tot ferma ajuda
per daurar son porvenir.
Més jo vaig veure ab quimera
joves, vells, grans y petits,
que gran part duyan vestits
qu' eran de roba estrangera.

Al últim vá comensar
pèls industrials la forsoxa;
pro donant alguna cosa
diu que 's deixan embargar.
L' un los dona sens clemencia
quintars de ferro en corrons;
l' altre 'ls fá contar botons
per apurarls la paciencia;
l' altre 'ns envia a la fresca
perque van mal despatxats:
si jo fós dels delegats
no voldria tanta gresca.

Brugit, cridòria, cantadas,
fochs grans y xichs pels carrers,
balls, riallas, baladrers,
quan no hi han ganivetadas.
Martiri pèl que está al llit,
cansament pèl que 's passeja,
aquí un gat que tambaleja
allá un gat tot arrupit.
Trencadissa d' ous en gran,
citas, contrabando y maulas;
veus aquí ab pocas paraulas
la verbena de Sant Joan.

Ha arribat a Barcelona
del treball lo protector;
Don Victor, de tot bon cor
l' hi dono la enhorabona.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

¿Quin vá ser l' origen de la revolució francesa?
Hi ha molts parers y potser tots tingan rahò més ó ménos.

No falta autor que l' atribueixi a un joch de paraulas, y es induptable que si no totalment molt degué contribuirhi.

Quan l' Hisenda estava ab l' aygua 'l coll, lo ministre vá publicar un Estat general de la situació de la mateixa, y Robert Saint Vincent vá dir:

—Nos oferiu un estat general de l' Hisenda, y lo que 'ns fá falta son los Estats generals.

Es a dir la reunió dels representants del país. Aquesta frase feu tanta fortuna, que 'l poble demanava cada dia 'ls Estats generals, fins que vá obtenirlos.

Desde la tribuna 'l conde de Montalembert vá dir que la revolució francesa no havia fet mes que desastres, comparantla ab la Catarata del Niágara.

Lo diputat Cremieux vá respondre:
—Vaja, per dir una cosa semblant se necessita tenir la catarata als ulls.

Contan los llibres antichs que trobantse Pirro dominat per una ambició sens mida, tractava de conquistar la Grecia.

—¿Y després? l' hi preguntava un filòsof.
—Conquistaré a Roma.
—¿Y després?
—L' Assia.
—¿Y després?
—Lo mon.
—Y després ¿qué faréu?

—Gosar y divertirme.
—Donchs comenséu per aquí, y duréu molt adelantat.

ESQUELLOTS.

Escenas clericals:
Hi havia a Guissona un capellá, home virtuós y eloqüent orador sagrat.

Un dia d' aquestos, sense com vá, ni com costa, vá pujar a la teulada de casa seva y trayentse la sotana, 'l jech y 'l solideo vá tirarse a dallabaix.

Nosaltres respectém a la pobra victima de un moment d' obcecació.

Però si en lloch de tractarse de un capellá 's tractés de un seglar, diriam fent com los neos:

—Ja veyéu quina es la conseqüencia de las doctrinas materialistas y escépticas del sigle XIX.

Ha sigut saquejada una * * iglesia de la provincia de Ciudad-Real.

L' únich prés fins are es lo sagristá.
—¿Preguntan perque soch a la presó? dirá 'l tal sagristá. Donchs hi soch per massa religiós. Qui pren per patró a Sant Pere, qui a Sant Antoni. Jo hi vaig pendre al bon lladre.

A Guadix los civils van apoderarse de un seminarista qu' era ja la segona ó la tercera vegada que ficava un anónim per sota la porta del cuarto del Rector demanantli cinquanta pessetas, baix terribles amenassas.

No sabem si l' amenassava ab las penas eternas del infern en cas de negarse a donarli las 50 pessetas.

Però, vaja, que un seminarista aixis seria la nata per pescar herencias de confiansa.

Arribada del senyor Balaguer.
Més de doscents cotxes, milers de personas, aplausos y entusiasme.

No hi faltavan més que las patillas de 'n Rius y Taulet.

Al notar aquesta falta, vaig preguntar a un municipal:

—Guardia.
—¿Qué se ofrece?
—¿Y el Sr. Alcalde?
—Está comiendo.

Continúan los embarchs ab molta parsimonia.
Los executors regularment portan los papers molt mal arreglats, extenen las diligencias en paper blanch y faltan a la ley en una pila de conceptes.

Regularment l' embarch consisteix en una discussió sobre dret administratiu entre l' executor y 'l contribuyent, fins que aquell se 'n vá sense haver pogut convece al industrial de que ha de pagar la quota.

A aquest pas, tindrém embarchs fins lo dia del judici a las quatre de la tarde.

A Russia han acordat introduhir gossos en l' exercit.
¿Será bonich, veure en aquell país com fan quinta de gossos?

¿Y l' escena del regoneixement?
No me 'n parlin.
—A veure, Sultan ¿té alguna exenció que alegar?
—Si senyor.
—¿Quina?
—Soch fill de viuda.

Vels' hi aquí que també pot succehir que 'ls russos y 'ls a.emanys rompin las hostilitats y que a pesar dels gossos los russos rebín.

L'avors en los periódichs oficials de Alemania, s' hi llegirá 'l següent telégrama:

«Triunfo complet. Hem prés dotze banderas al enemich, l' hi hem clavat tots los canons, l' hi hem fet 40,000 presoners, y hem dat la bola a tots los gossos.»

Un periódich francès diu que algun dia 's llegirá en los periódichs una noticia per l' istil:

«Ahir sigué fusellat un dels nostres gossos més ilustres.
«Havia comés un delicté gravíssim.
«Havia mossegat al general».

Sortint de una corrida de toros, allá a Madrid, un noble vá donar una garrotada a un periodista.

Lo periodista está mitj mort.
Y 'l noble tan tranquil, espera que per cástich lo nombrin fiscal de imprenta.

De Paris han dirigit una invitació al arcalde de Barcelona, perque 's digni assistir a la inauguració del Hotel de Ville.

Ab aquest motiu se celebrará un dinar de 250 cu-

berts, que seran consumits per altres tants arcaïdes de las principals ciutats de Europa.
Segons sembla 'l senyor Rius y Tauler ha contestat a la atent invitació, manifestant que assistirà a la festa sempre que al banquet l' hi reservin tres puestos: un per ell y un per cada patilla.

Lo senyor Cabot lo dia del seu sant va ser obsequiat ab una serenata per l' orquesta de l' escola de cegos. ¡Qui l' hi havia de dir al senyor Cabot!
A tal punt ha arribat la seva popularitat, que ja no més la veuen los cegos.

A Bilbao un aeronauta va elevarse en globo anant a caure dintre del hort del convent de las monjas de la Mercé.

Figürinse 'ls xiscles de la comunitat al trobarse ab aquell regalo dintre de la clausura.
Passat lo susto del primer moment, las monjas van reunir-se per deliberar si 'l deixarian sortir o si se 'l quedarian per confitarlo.
Lo capellá del convent va donar dictámen en sentit de que 'l deixessen sortir.
Y es molt natural: dintre de un galliner ab un gall n' hi ha prou.

S' ha organitzat una confraria de catòlics que retiran tart, ab l' excusa de vetllar lo santíssim sagrament.
Molt ojo, catòlicas, que a la nit es fosch, y es molt fàcil que 'ls vostres marits de la confraria, al anarse 'n a l' iglesia s' equivoquin de porta.

Ja s' han inaugurat las ayguas de la companyia anònima de la dreta del Besós, terme de Sant Martí de Provensals. Aquestas ayguas son frescas, cristallinas y abundants y per medi de poderosas màquines de vapor s' elevan fins a l' altura de 50 metros, construint-se un altre dipòsit a l' objecte de que pugan elevar-se fins a 80.

La importancia de las obras y la gran quantitat d' aygua que s' extréu, fan creure que de todas las empreses d' ayguas aquesta es la que té més porvenir.

Un xiste.
Las ayguas del Besós pujan com hi dit a la altura de 50 metros, dalt de una torre de mamposteria.
Un admirador de l' empresa deya:
—Miri si son ricas aquestas ayguas, que aixis que 's presenta l' istiu ja van a la torre.

Predicava un capellá explicant la vida de Sant Félix, y al arribar al martiri del sant digué:
—Llavors lo sant va agafar lo cap que 'l butxi acabava de tallarli y se 'l torná a colocar sobre las espatllas, després de ferhi un petó.

Un feligrés:
—Escolti, Sr. rector y ab quina boca va besarlo?
Lo rector acorralat se grata 'l cap y troba 'l següent recurs:
—Ay, ay ¿ab quina boca? Ab la boca del ventrell.

Un extrém.
L' extrém de la destresa de un metje.
Tornar l' oïdo a una llanterna sorda.

QUÈNTOS.

A casa un ministre hi compareix un subjecte a demanarli un empleo.
Lo ministre 'l reb ab molta amabilitat, y després d' enterarse de la pretensió, respon:
—No 'l puch complaure, perque cada cop que firmo una credencial faig noranta nou descontentos... y un desagrahit.

L' escena passa en un wagó del carril.
Lo tren travessa un túnel bastant llarch, y un jove atrevit se pren la llibertat de donar un pessich a la seva vehina qu' es una morena molt guapa.
La nena:—Ay, ay, ay... Me pessigan.
La mare:—¿Ahont, filla mèva?
La nena:—No sé: es tant fosch que no ho puch veure.

A un general que may ha escrit ni una redondilla, ni un mal article de periòdic, lo nombran acadèmic de la llengua.
—Francament, deya un envejós, no sé quins mèrits literaris té pera donarli aquest nombrament.
—Ja ho crech home: ha dirigit moltes revistes.
—¿Revistes? No ho havia sentit a dir may.
—Si... revistes militars.

Un metje que anava a bordo de un barco tenia la preocupació de voler curar todas las malalties ab aygua de mar.

Durant una borrasca 'l doctor se trobava sobre cuberta, quan vingué una onada y va emportarse 'l.
Un mariner, al veure 'l caure, se 'n aná a trobar al capitá y l' hi digué:
—¡Ay, capitá que 'l metje 'ns ha caygut al botiquin!

La sogra está bastant malalta. Envian a buscar 'l metje.
Arriba aquest, l' hi pren lo pols y—davant del gendre—murmura:
—A veure: obri la boca si es servida... ¡Hum! ¡Mala llengua!
Lo gendre al metje en véu baixa:
—Mala llengua... Sempre l' hi ha tinguda.

Un oficial fá l' amor a una senyora, la qual té un altre nuvi que també la festeja.
Un dia trobantse 'l militar a casa seva, véu venir a l' altre y 'l militar comprenent la jugada, s' alsa y 's dirigeix cap a la porta taratlejant la marxa real.
—¿Por qué canta Vd. la marcha real? pregunta la senyora.
Y 'l militar respon:
—Señora: porque es la hora del relevo.

Arriba un viatjer a un hostel y pregunta a la criada:
—¿Qué hi ha per menjar?
—No ha quedat més que un pollastre rostit.
—Vinga.
L' hi serviren; pero 'l pollastre era tant sech y revellit, que 'l viatjer preguntá:
—Escolta noya ¿quants dias fá qu' es cuit aquest pollastre?
—No l' hi puch dir, perque jo no fá més que dos senmanas que soch a la casa.

En un concert.
S' adelantan la tiple, la contralt, lo tenor, lo barítono y 'l baix ab una solfa a la mà y a punt de cantar un quinteto.
—Ay, ay, diu lo didot de una casa de senyors que l' han dut al teatro. ¿Volst' hi jugar que are cantarán tots cinch a la vegada?
—Si, respongue 'l senyor.
—¿Y per qué ho fan?
—Per anar més depressa.

Se parla de un autor dramátich que va donar una pessa a l' escena y era tant dolenta que no pogué acabar-se.
—Are ha fet un' altra comedia y ja l' están ensajant.
—Si.
—¡Oh! Es una obra molt bonica, y jo 'us asseguro que encare tindrà més éxit que la primera.
—Ay, ay... Donchs digas que aquesta última s' acabarà avants de alsarse 'l teló.

Mor' un home carregat de deutes.
La seva viuda no es gens romántica conforme veuran per la resposta que va donar a un acreedor.
Aquest l' hi reclamava 'l pago, y ella va dir que no n' hi havia de fets.
—¿Cóm s' enten! Donchs diga que vosté no vol que 'l seu fill duga un nom sense tacas.
—Fugi d' aquí ¿ahont surt are ab los noms? Lo meu marit se deya Font, y n' hi ha tants de Fonts que no val la pena.

Un metje a un malalt:
—Vaja, avuy me sembla que tús millor que ahir.
—No es pas estrany, doctor, perque hi passat tota la nit ensajantmbi.

En una casa de senyors tenian un criat molt totxo. Los altres sempre l' hi feyan dur la lliura, de manera que no succehia una desgracia que no l' hi atribuïssen.
Se trencava un plat: lo trencava en Quirse.
Queya una criatura: en Quirse la feya caure.
No 's feya cosa dolenta qu' en Quirse no 'n tingués la culpa; y en Quirse tenia tant poca manya en disculparse, que quan tractava de ferho se l' hi entortolligava la llengua y 's tornava tant roig, de modo que fet y fet passava per tot.
Un dia va corre la noticia de que la senyora estava embrassada, y en Quirse va posarse a plorar, estirant-se 'ls cabells.
—Y are ¿per qué ploras? va preguntarli 'l senyor.
¿Qué tens ánima de cantli?
En Quirse va respondre:
—Ja veuréu com are fins del embrás de la senyora en Quirse 'n tindrà la culpa.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
—¡Que m' agradas! ¡Qu' ets pitera ab dos-tres!—Una invertida ¿qu' estás de broma?—Ma vida cregas que ho dich de primera. Y encare ets més falaguera portant aquell tot morat que per més que siga usat a mí la dos-dos m' hi cau.
—Donchs págame'n un, babau.
—Ay nena ¡estich tant tronat!

P. P.

II.

En un carrè, a Barcelona, vegí un hu molt gras y dos que ab una prima-segona va divertir-se una estona com si fós lo seu espós.

CÓMICH D' HORTA.

SINONIMIA.

—Hola Tot ¡es cert que 't tot!
—Sí, noy, demá al dematí
—Y la dona crech t' tot.
—Cert es, y no lluny d' aquí.

LLARCH Y PRIM.

PROBLEMA.

Un pare té tres fills. La quarta part dels anys del pare forman l' edat del més gran: la del mitjà es igual a la quinta, y la del petit es tres vegadas menor que la del primer y 'l segon plegats. Sumant tots los anys dels noys ab los setze que tenia la mare al casarse, resulta un número igual a l' edat del pare.

C. C. C.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Un poble.
5 6 7 8 6.—Un ofici.
6 3 4 2 7.—Nom d' home.
1 2 3 2.—Un animal.
7 2 1.—Lo que tots tenim.
1 6.—Un membre del cos humá.
1.—Una consonant.

LLARCH Y PRIM.

CURIOSITAT.

¿Quín es lo número que sense poderse palpar, no obstant se toca?

MARCH BELL.

TERS DE PARAULAS.

Primera ratlla horisontal y vertical. un peix.—Segona: un aucell que neda.—Tercera: en las gallinas.

PAPALLONA.

GEROGLÍFICH.

TERRA

LO
30 r.

LLAMBROCHS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Ca-mi-sa.
- Id. 2.ª—Am-pa-ro.
- SINONIMIA.—Deu.
- CONVERSA.—Sí.
- TRENCA-CLOSCAS.—Garibaldi.
- CRÉU DE PARAULAS.
P A
P A L A
A L A S
A S
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Protasi.
- GEROGLÍFICH.—Un ase y un cunill son dos bestias.

SANT PERE, FOCHS.

!Que 's cremi tot, mentres pugan saltar per sobre!